

திருநீற்றுப் புதன்

I யோவேல் 2: 12-18

II 2 கொரிந்தியர் 5: 20 - 6: 2

III மத்தேயு 6: 1-6, 16-18

அது ஒரு கிராமத்துப் பங்கு. அங்கிருந்த பங்குத்தந்தையின் இல்லத்தில் இரவு ஒரு மணிக்கு தொலைப்பேசி மணி அலறியது. தூக்கக் கலக்கத்தில் இருந்த பங்குத்தந்தை அலறிக்கொண்டிருந்த தொலைப்பேசியை எடுத்து காதில் வைத்தார். எதிர் முனையில் இருந்தவர், “சுவாமி! என்னுடைய தாய், சாகும் தருவாயில் இருக்கிறார், அவருக்கு அவஸ்தை (நோயில் பூசம் அருட்சாதனத்தை) கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும்” என்றார்.

உடனே பங்குத்தந்தை தன்னுடைய இரு சக்கர வாகனத்தை எடுத்துக்கொண்டு, மேலே சொட்டரையும் போட்டுக்கொண்டு, துணைக்கு கோவிலைக் காவல் காத்துவந்த காவலாளியையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு, தொலைப்பேசியில் அந்த மனிதர் சொன்ன முகவரிக்கு வண்டியை விரட்டிக்கொண்டு சென்றார். அவர் போன வழி சரியான காட்டுப்பாதை. கொள்ளையர்கள் அதிகமாக நடமாடக்கூடிய பகுதியாகும். பங்குத்தந்தை வண்டியை வேகமாக ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது இடையே ஒரு கொள்ளையன் வண்டியை வழிமறித்து, “கையில் இருக்கும் பணத்தைக் கொடுத்துவிடு, இல்லையென்றால் உயிரை எடுத்துவிடுவேன்” என்று பங்குத்தந்தை மிரட்டினான். எதற்கு வீண்வம்பு என்று சொல்லி பங்குத்தந்தை, தான் அணிநுந்திருந்த சொட்டரைக் கழற்றி, அங்கிப் பையில் வைத்திருந்த கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்து, அந்தக் கொள்ளையனிடம் கொடுத்தார்.

அங்கியைப் பார்த்ததும் அவன் திக்குமுக்கு ஆடிப்போனான். ஏனென்றால் அந்தக் கொள்ளையன் ஒரு கிறிஸ்தவன். இருந்தாலும் அவன் தான் ஒரு கிறிஸ்தவன் என்பதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாமல், “ஐயா! நான் பாதிரியார்களிடம் எல்லாம் பணம் பறிப்பதில்லை” என்றான். அதற்கு பங்குத்தந்தை அவனிடம், “அப்படியானால் உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று சொல்லிவிட்டு, தன்னோடு இருந்த காவலாளியின் சட்டைப் பையில் இருந்த சிகரட் பாக்கெட்டை எடுத்துக்காட்டி, “அப்படியானால் இந்த சிகரட் பாக்கெட் வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். “அவனோ, “ஐயா! நான் தவக்காலத்தில் எல்லாம் சிகரட் குடிப்பது கிடையாது” என்றான். இதைக் கேட்ட பங்குத்தந்தைக்கு மயக்கம் வராத குறையாகப் போய்விட்டது.

பெயருக்கு கிறிஸ்தவராக இருந்துகொண்டு, கடவுளுக்கு விரோதமாக வாழும் மனிதர்களின் வாழ்க்கையை இந்த நிகழ்வானது வேடிக்கையாக பதிவு செய்கிறது.

இன்று நாம் தவக்காலத்தைத் தொடங்குகின்றோம். அதன் அடையாளமாக நம்முடைய நெற்றிகளில் சாம்பலானது பூசப்படுகின்றது. நாம் ஒவ்வொருவரும் மனம் திரும்பி கடவுளிடம் வர வேண்டும் என்பதை இன்றைய இறைவார்த்தையானது நமக்குத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது.

இறைவாக்கினர் யோவேல் புத்தகத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இன்றைய முதல் வாசகத்தில் “இப்பொழுதாவது உண்ணா நோன்பிருந்து, அழுது புலம்பிக்கொண்டு, உங்கள் முழு இதயத்தோடு ஆண்டவரிடம் திரும்பி வாருங்கள்; நீங்கள் உங்கள் உடைகளைக் கிழித்துக்கொள்ள வேண்டாம், இதயத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு உங்கள் கடவுளாகிய ஆண்டவரிடம் திரும்பி வாருங்கள்” என்றதொரு அழைப்பினைத் தருகின்றார் இறைவாக்கினர் யோவேல். இரண்டாம் வாசகத்திலோ, “கடவுளோடு ஒப்புரவாகுங்கள்” என்கிறார் தூய பவுல். ஆகையால், நாம் நம்முடைய பாவங்களை எல்லாம் உணர்ந்து, திருந்தி கடவுளிடம் திரும்பி

வரவேண்டும் என்பதுதான் இந்தத் தவக்காலம் நமக்கு உணர்த்தும் செய்தியாக இருக்கின்றது.

கடவுளிடம் எப்படித் திரும்பி வரவேண்டும், அதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை இன்றைய நற்செய்தி வாசகமானது நமக்கு எடுத்துக்கூறுகின்றது. நற்செய்தி வாசகத்தில் ஆண்டவர் இயேசு சொல்லக்கூடிய தர்மம்செய்தல், இறைவேண்டல் செய்தல், நோன்பிருத்தல் இந்த மூன்றின் வழியாக கடவுளோடு, அவருடைய சாவலாகப் படைக்கப்பட்ட மனிதரோடு எப்படி ஒப்புரவாகலாம் என்பதை சிந்தித்துப் பார்த்து நிறைவு செய்வோம்.

தர்மம் செய்தல்

கடவுளோடும், மனிதரோடும் ஒப்புரவாக இயேசு சொல்லக்கூடிய முதன்மையான வழிமுறை தர்மம் செய்வதாகும். தர்மம் செய்வதால் நாம் கடவுளோடு எளிதாக ஒப்புரவாகிவிடலாம், அதன்வழியாக அவர் தரும் ஆசிரைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். எப்படி என்றால், எளியவருக்கு ஒன்று ஈகின்ற போது, அது இறைவனுக்கே சென்று சேருகிறது. ஆகையால், நாம் எளிவருக்குச் செய்கின்ற தர்மத்தினால் இறைவனோடு ஒப்புரவாகிறோம் என்பது உண்மை.

தோபித்து புத்தகம் 12 ஆம் அதிகாரம் 8,9 வசனங்கள் இதனை மிகத் தெளிவாக விளக்குகின்றது. “தருமம் சாவினின்று காப்பாற்றும்; எல்லாப் பருவத்தினின்றும் தூய்மையாக்கும்; தருமம் செய்வோரின் வாழ்வை அது நிறைவுள்ளதாக்கும்” என்பதுதான் அங்கு நாம் படிக்கும் செய்தியாகும். யூதர்களைப் பொறுத்தளவில் தர்மமானது நேர்மையோடு ஒப்பிடப்பட்டது என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

இந்த இடத்தில் இன்னொரு செய்தியையும் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அது என்னவென்றால் நாம் செய்யக்கூடிய தர்மம் வெளிவேடமாகச் செய்யாமல்

உள்ளார்ந்த ரீதியில், கடவுளுக்கு மட்டுமே தெரியக்கூடிய அளவில் செய்கிறபோதுதான் இறைவனோடு நாம் ஒப்புரவாக முடியும்; இறைவன் தரும் ஆசிரைப் பெற முடியும். அதை விடுத்து, நம்மைக் குறித்து தம்பட்டம் அடிக்கச் செய்தால் அத்தகைய தர்மத்தால் ஒன்றும் ஆகாது என்பதே உண்மை. நற்செய்தியில் ஆண்டவர் இயேசு அதைத்தான் நினைவுபடுத்துகிறார். “நீங்கள் தர்மம் செய்யும்போது உங்களைப் பற்றித் தம்பட்டம் அடிக்காதீர்கள். வெளிவேடக்காரர் மக்கள் புகழவேண்டுமேன்று தொழுகைக்கூடங்களிலும் சந்துகளிலும் நின்று அவ்வாறு செய்வர். அவர்கள் தங்களுக்குக்கூடிய கைம்மாறு பெற்றுவிட்டார்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுத் தொடர்வார், நீங்கள் தர்மம் செய்யும்போது உங்கள் வலக்கை செய்வது இடக்கைக்குத் தெரியாதிருக்கட்டும்” என்று. ஆகவே, நாம் செய்கின்ற தர்மம் யாருக்கும் தெரியாமல் இறைவனுக்கு மட்டுமே தெரியக்கூடிய அளவில் செய்யவேண்டும். அதுவே உன்னதமான தர்மமாகும்.

நம்முடைய இந்தியத் திருநாட்டின் இரண்டாவது பிரதமர் லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள். அவர் ஏழை எளியவர் மட்டில் உண்மையான அன்பும் அக்கறையும் கொண்டு வாழ்ந்தவர். அப்படிப்பட்டவர் நிறையத் தான தர்மங்களை யாருக்கும் தெரியாமல் செய்துவந்தார். இதை எப்படியோ அவருடைய நெருங்கிய நண்பர் தெரிந்துகொண்டபோது, நேராக அவர் சாஸ்திரியிடம் வந்து, “நீங்கள் செய்கிற தர்மத்தை ஏன் யாருக்கும் தெரியாமல் செய்கிறீர்கள்?. எல்லாருக்கும் தெரியும்படி செய்யவேண்டியதுதானே, அப்போதுதானே உங்களுடைய பெரும் புகழும் எங்கும் பரவும்” என்றார்.

அதற்கு சாஸ்திரி, “நான் வெகுவாக மதிக்கக்கூடிய லாலாஜி, நான் பிரதமர் பதவியை எடுக்கும்போது என்னிடத்தில் சொன்னார். ‘உலக அதிசயங்களில் ஒன்றான தாஜ்மகாலில் இரண்டு விதமான பளிங்குக் கற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஒன்று வெளிப்புறத்தில் எல்லாரையும் கவரக்கூடிய பளிங்குக்கற்கள். இன்னொன்று யாருக்கும் தெரியாமல் அடித்தளம் கட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட பளிங்குகற்கள். இதில் மக்கள் வெளிப்புறத்தில் உள்ள பளிங்குக்கற்களை மட்டும் பாராட்டுகிறார்களே ஒழிய, அடித்தளமாக இருக்கும்

பளிங்குக் கற்களை பாராட்டுவதில்லை. ஆனால் அடித்தளத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பளிங்குக் கற்கள் இல்லையென்றால், வெளிப்புறத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பளிங்குக்கற்கள் ஒன்றுமில்லாமல் போய்விடும். ஆகவே, உன்னுடைய நற்செயல்கள், தர்மங்கள் யாவும் அடித்தளத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பளிங்குக் கற்களைப் போன்று யாருக்கும் தெரியாமல் இந்த சமூகத்திற்குப் பலன் தரவேண்டும்' என்றார். அதனால்தான் நான் யாருக்கும் தெரியாமல் தான தர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்" என்றார்.

ஆம், மக்கள் பாராட்டவேண்டும் என்பதற்காக அல்ல, யாருக்கும் தெரியாமல், கடவுளுக்கு மகிமை செய்யக்கூடிய அளவில் செய்யப்படும் தர்மமே உண்மையான தர்மம். அத்தகைய தர்மத்தை நாம் செய்கின்றபோது நாம் கடவுளோடு ஒப்புரவாவது உறுதி.

இறைவேண்டல்

கடவுளோடு ஒப்புரவாக இயேசு சொல்லக்கூடிய இரண்டாவது காரியம் இறைவேண்டலாகும். இந்தத் தவக்காலத்தில் நாம் இறைவேண்டல் செய்து இறைவனோடு ஒப்புரவாக வேண்டும் என்பதுதான் இறைவனின் திருவுளமாக இருக்கின்றது.

ஆனால் இந்த இறைவேண்டலையும் கூட, மக்கள் பாராட்டவேண்டும் என்று செய்யாமல், இறைவனுக்கு மகிமை சேர்க்கவேண்டும் என்ற விதத்தில் செய்யவேண்டும். யூதர்கள் தாங்கள் சொல்லிவந்த ஷேமா (Shema) ஷேமொனே, (Shemoney) என்ற இரண்டு விதமான ஜெபங்களின் வழியாக மக்களுடைய கவனத்தை ஈர்க்க நினைத்தார்கள். இதனை அறிந்துதான் இயேசு, "நீங்கள் இறைவனிடம் வேண்டும்பொழுது வெளிவேடக்காரரைப் போல் இருக்கவேண்டாம். அவர்கள் தொழுகைக்கூடங்களிலும் வீதியோரங்களிலும்

நின்றுகொண்டு மக்கள் பார்க்கவேண்டுமென்று இறைவேண்டல் செய்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குரிய கைம்மாறு பெற்றுவிட்டார்கள். ஆனால் நீங்கள் நீங்கள் இறைவனிடம் வேண்டும்பொழுது உங்கள் உள்ளறைக்குச் சென்று வேண்டுங்கள்...” என்கிறார். ஆகவே, நாம் செய்யும் ஜெபத்திலும் கூட வெளிவேடத்தனம் இல்லாமல் இருக்குமாறு நாம் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் இறைவனோடு ஒப்புரவாக முடியும்.

நோன்பு இருத்தல்

இறைவனோடு ஒப்புரவாக இயேசு சொல்லக்கூடிய மூன்றாவது காரியம் நோன்பு இருத்தலாகும். நோன்பு இருக்கும்போது கிடைக்கும் நிறைய நன்மைகளை இன்றைய மருத்துவம் சொல்கிறது. நோன்பிருப்பதால் உடல் ஆரோக்கியமாகிறது, சுய கட்டுப்பாடு உண்டாகின்றது, நமக்குக் கிடைக்கும் உணவிற்கு இறைவனுக்கு நன்றி சொல்லத் தூண்டுகிறது என்று மருத்துவம் நோன்பினால் கிடக்கும் நன்மைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகிறது.

ஆனால் ஆண்டவர் இயேசுவோ நோன்பிருப்பதால் இறையாசிரைப் பெறுவதோடு மட்டுமல்லாமல் (மத் 17:21), இறைவனோடு ஒப்புரவாக முடியும் என்று சொல்கிறார். அதே நேரத்தில் நோன்பினை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதையும் நமக்கு எடுத்துக்கூறுகின்றார்.

“நீங்கள் நோன்பிருக்கும்போது வெளிவேடக்காரரைப் போன்று அல்லாமல், உங்கள் தலையில் எண்ணெய் தேய்த்து, முகத்தைக் கழுவுங்கள். அப்போது நீங்கள் நோன்பு இருப்பது மனிதருக்குத் தெரியாது; மாறாக, மறைவாய் இருக்கின்ற உங்கள் தந்தைக்கு மட்டும் தெரியும். மறைவாய் உள்ளதைக் காணும் உங்கள் தந்தையும் உங்களுக்கு ஏற்றவாறு கைம்மாறு அளிப்பார்” என்கிறார் இயேசு. இயேசு இப்படிச் சொல்வதில் அர்த்தம் இல்லாமல் இல்லை. ஏனென்றால்

யூதர்கள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பாவப் பரிகார நாளில்தான் நோன்பிருந்தார்கள் (லேவி 16:31). ஆனால் பரிசேயர்கள்களோ வாரம் இருமுறை (திங்கள் மற்றும் வியாழக் கிழமைகளில்) நோன்பிருந்தார்கள். அந்த இரண்டு நாட்களில்தான் சந்தை கூடும். எனவே, அன்றைய தினத்தில் மக்கள் கூட்டம் அதிகமாக இருக்கும். பரிசேயர்கள் இந்த வாய்ப்பினைப் பயன்படுத்தி, மக்களின் பாராட்டைப் பெற தங்களுடைய முகங்களை விகாரப்படுத்தி, நோன்பிருப்பதுபோல் இருந்தார்கள். அதனால்தான் இயேசு பரிசேயர்களைப் போன்று நோன்பிருக்காதீர்கள் என்கிறார்கள்.

ஆகவே, நாம் தொடங்கியிருக்கும் இந்த தவக்காலத்தில் செய்யும் தர்மம், இறைவேண்டல், நோன்பு ஆகியவற்றை வெளிவேடமாகச் செய்யாமல், இறைவனுக்கு மகிமை சேர்க்கும் வகையில் உள்ளார்ந்த விதமாய் செய்வோம். அதன்வழியாக இறைவனோடு, அவர் சாயலாகப் படைக்கப்பட்ட மனிதரோடு ஒப்புரவாகுவோம், இறையருளை நிறைவாய் பெறுவோம்.

- மறைத்திரு. மரிய அந்தோணிராஜ், பாளையங்கோட்டை மறைமாவட்டம்.